

L'obstacle de l'Estatut

Finalitzada la primera lectura en ponència del nou Estatut d'Autonomia i presentada la proposta del nou model de finançament per a Catalunya per part del Govern de Catalunya, tenim l'obligació d'analitzar amb deteniment els principals problemes als que ens enfrontem per a la seva aprovació.

Algunes de les legítimes reivindicacions catalanes, de reconeixement nacional o de millora del nostre finançament, reben per part d'alguns dirigents de la resta d'Espanya la crítica, el rebuig, i en alguns casos el menyspreu o l'insult. Recentment, la proposta de finançament presentada pel Govern, ha estat criticada durament per molts, en la majoria de casos sense conèixer-la a fons o sense ni tant sols haver-la llegit. Però la gran majoria d'aquestes crítiques no haurien de preocupar-nos en excés ja que no han de ser un obstacle per a l'aprovació del nou Estatut; al cap i a la fi alguns no diuen res que no hagin dit durant els últims 25 anys.

Diferent i molt més preocupant és l'actitud de CiU i més concretament d'Artur Mas, perquè està clar que això sí pot ser un obstacle insalvable que aturi el projecte més ambiciós presentat a Catalunya en els darrers vint anys. D'aquest obstacle constant que trobem en el cap de l'oposició es poden fer moltes interpretacions en clau d'estratègia negociadora, però n'hi ha una que ens pot portar a deduir que la formació nacionalista, que ha governat durant 23 anys sense proposar la reforma de l'Estatut, malgrat la promesa formal feta a ERC a canvi del seu suport en la investidura de 1980, no pot pair que l'aprovació d'un nou Estatut i un nou finançament es produeixi precisament quan està a l'oposició. Esperem que no sigui així, però com hauríem de descartar aquesta hipòtesi quan sentim una i altra vegada exigències d'incorporar al text estatutari elements que farien impossible la seva aprovació per part de les Corts Generals perquè se situen fora del marc constitucional i són totalment alienes a la pràctica política del nacionalisme conservador en els seus 23 anys de govern? Com no sospitar de les veritables intencions de CiU quan intenten negar legitimitat i autoritat al President de la Generalitat, lesionant així les

institucions catalanes i erosionant la capacitat negociadora del President en un moment crucial? Com no podríem témer el pitjor quan sembla que en opinió de CiU sols són positives les propostes que no fan consens?

Ha arribat el moment de parlar clar i de demanar a Artur Mas que demostrí el seu compromís amb Catalunya, que demostrí el seu patriotisme i no aturi el procés més ambiciós mai encetat per un govern de la Generalitat, que demostrí el seu nacionalisme posant per davant del seu interès partidista, l'interès de Catalunya. Si no es produeix un profund canvi d'actitud per part d'Artur Mas i de l'actual direcció de CiU, si no són capaços de correspondre a la permanent actitud de diàleg del Govern de la Generalitat, del seu President i dels partits que li donen suport, els catalans i les catalanes tindran més motius per estar preocupats de la deriva maximalista de CiU que de qualsevol declaració contrària als interessos de Catalunya, per barroera que sigui. Sols una potent unitat catalanista farà imparable l'Estatut i el nou finançament. Sols amb la seva aprovació per àmplia majoria al Parlament estarem en condicions d'exigir la seva aprovació per part de les Corts Generals. En aquests moments no és a Zapatero a qui hem de reclamar el manteniment el seu compromís amb Catalunya –del qual, per cert, no hi ha cap raó per a dubtar-ne-, ara toca comprovar fins a quin punt Artur Mas està compromès amb el país i no sols amb la seva ambició personal.